

kun var paa Grund af Tidsomstændighederne, at dette Lovforslag, som fandt en almindelig Tilslutning, ogsaa fra Regeringens Side, ikke blev endelig færdig i forrige Samling. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at de samme Forhold væsentlig maa være til Stede nu, og at der ogsaa nu er Grund til at fremstynde Behandlingen af det særlige Forslag om Invalidforsørgelsens Forhøielse, som indbefattes under tredje Afsnit af det nu foreliggende Lovforslag. For Øvrigt skal jeg ikke foregribe den Forhandling om Sagen, der vil finde Sted i det Udvalg, som derom vil blive nedsat. Jeg skal kun strax gjøre opmærksom paa, at der, forudsat at man kommer til samme Resultat som i Fjor, nemlig forlovs at fremme et enkelt Afsnit af Loven, vil være et Punkt, som fortjener at bemærkes. Det vilde maa ske rettere kunne omtales under Forhandlingen af den næste paa Dagsordenen staaende Sag, men det vil dog ogsaa kunne berøres her, da det omhandles i begge Forslag. Jeg vil nemlig gjøre opmærksom paa, at man saavel efter det foreliggende som efter det følgende paa Dagsordenen staaende Lovforslag, vil komme til at udøve en Ubillighed imod visse enkelte Personer, hvilken der vistnok er Anledning til at rette i Tide, og de ærede Forslagsstillere af det næste paa Dagsordenen opførte Lovforslag vil neppe have Noget imod, at en saadan Forandring gjøres. Efter de Regler for Forhøielse, som her ere foreslaaede, vil man nemlig kunne til det Resultat, at en tidligere fast ansat Officer, som er kommen paa Pension med Invalidforsørgelse, vil kunne faae Mindre i aarlig Indtægt end en ikke fast ansat Officer, en Sekondløjtnant, Reserveofficer, eller hvad man nu vil kalde ham. Dette beror paa, at den Forhøielse, som her er foreslaet, er sat til 20 pCt. af Invalidforsørgelsen, men medens den Understøttelse, en ikke fast ansat Officer faar, gjælder hans hele Indtægt som Invalid, saaledes at denne altsaa vil blive forhøiet med 20 pCt., vil en tidligere fast ansat Officer kun faae $\frac{1}{3}$ af sin hele Indtægt i Invalidforsørgelse. Naar man til Udgangspunkt tager en Mand, der er filllet under de ugunstige Vilkaar, altsaa en 1ste Klasse Invalid, vil en tidligere fast ansat Officer i det Øjeblik kunne have $\frac{2}{3}$ af sin hele Embedsindtægt som Pension og $\frac{1}{3}$ som Invalidforsørgelse, men efter det foreliggende Lovforslag vil kun denne ene Trediedel blive at forhøiet med 20 pCt. Sammenligne vi nu Officerer paa yngst Gage med Reserveofficerer, ville vi faae ud, at Reserveofficerer som Invalid vil faae en større Indtægt end de tidligere fast ansatte Officerer. Det er en Ubillighed, som, naar man bliver opmærksom derpaa, let kan rettes, og jeg skal tillade mig ved 2den Behandling, hvad enten det nu bliver af dette Forslag eller af den næste paa Dagsordenen opførte Sag, at stille et Forslag desangaaende. For Øvrigt skal jeg ikke gaa nærmere ind paa Entelighederne i Lovforslaget, da Udvalget i

Fjor ikke kom til nogen endelig Afgjørelse, og Arbejdet i Udvalget altsaa vil blive fortsat.

Finantsministeren: Jeg ønsker kun at gjøre et Par Bemærkninger i Anledning af de Ytringer, som det ærede Medlem nys fremkom med, nemlig hvorfor det af Udvalgets Flertal i Fjor fremsatte Ønske om at tage de civile Invalider med ikke er fket Tydest ved dette Lovforslag. Man har nemlig, idet man i Øvrigt har sluttet sig til den Tanke, som Udvalget udtalte, at de civile Invalider have lige saa stort et Krav paa Statens Hjælp som de militære, ikke kunnet samstemme med Udvalgets Flertal i den Betragtning, at Forholdene være saaledes, at man kunde give sælles Regler for de civile og de militære Invalider. Militæretaten er nemlig en særlig Organisation, som har en fra den civile aldeles forskjellig Organisation og Bestaaffenhed, og man kan derfor meget vel give et System som almengyldigt lige over for Militæretaten, medens man ikke kan gjøre det Samme lige over for de civile Invalider, som kunne høre ind under ganske forskjellige Kategorier. Men dertil kommer en væsentlig Omstændighed, nemlig at der, med mindre man vil forandre hele Systemet, vil fremkomme den Vanskelighed, at man ikke kan bygge de civile Invaliders Invalidforsørgelse paa det samme Grundlag, som i det Mindste har været det almindelige for de militære, nemlig for en meget væsentlig Del paa Pensionen. Det vil nemlig let ses, at de civile Invalider, som jo kun ere de, der ikke ere udnevnte af Kongen, altsaa de egentlige Bestillingsmænd, i Reglen ikke have nogen Adkomst til Pension, og der maatte altsaa for at stille dem nogenlunde lige med de Militære substitueres visse Pensionsregler, da Pensionsloven jo ikke gjælder for dem. Dertil kommer, at der heller ikke synes at være nogen egentlig praktisk Trang til Udøvelsen af den Rante, som Udvalgets Flertal udtalte, idet dens Gjenstand hører til de meget sjældne Tilfælde. Jeg tror at turde sige, at det ikke en Gang er eet Tilfælde om Aaret, selv efter et længere Aaremaal's Gjennemsnit. Der synes saaledes ikke at være nogen særlig Anledning til at foretage denne Forandring, idet man kan gaa den Vej, som man hidtil har fulgt, nemlig at gjøre saadanne Personers Invalidforsørgelse til Gjenstand for særlig Lovbestemmelse. I Betragtning af, at Tilfældene indtræde saa sjældent, at de Spørgsmaal, der kunne ligge for, ere saa forskjelligartede, maa jeg som sagt fremdeles formene, at det er rigtigt at lade det blive staaende som hidtil, nemlig at søge en efter samtlige Omstændigheder appasjet Understøttelse for de civile Invalider. Da den ærede Taler har berørt dette Forhold, har jeg anset det for passende og rigtigt fra min Side at opgive, hvilke Grunde der have foranlediget, at man ikke i det forelig-